

Húsvét 7. vasárnapja

ApCsel 1,1-11

Mikor jön el Jézus?

„Első könyvemben, kedves Teofil, elbeszéltem, mi mindent tett és tanított Jézus egészen addig a napig, amelyen azután, hogy útbaigazítást adott a Szentlélek által kiválasztott apostoloknak, fölvetetett a mennybe. Szenvedése után sokféleképpen bebizonyította, hogy él: negyven napon át ismételten megjelent nekik, és beszélt az Isten országáról. Egyszer, amikor együtt evett velük, megparancsolta nekik, hogy ne hagyják el Jeruzsálemet, hanem várjanak az Atya ígéreteré, amelyről – úgymond – »tőlem hallottatok: Mert János csak vízzel keresztelt, de ti néhány nap múlva a Szentlélekkel fogtok megkeresztelkedni.« Az egybegyűlték erre megkérdezték: »Uram, mostanában állítod helyre Izrael országát?« »Nem tartozik rátok – felelte –, hogy ismerjétek az időpontokat és a körülményeket. Ezeket az Atya szabta meg saját hatalmában. De megkapjátok a Szentlélek rátok szálló erejét, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, s egész Judeában és Szamariában, sőt egészen a föld végső határáig.« Azután, hogy ezeket mondta, a szemük láttára fölemelkedett, és felhő takarta el szemük elől. Amint merőn nézték, hogyan emelkedik az égbe, egyszerre két férfi mellettük fehér ruhába öltözve. Ezt mondták nekik: »Galileai férfiak! Mit álltok itt égre emelt tekintettel? Ez a Jézus, aki tőletek az égbe vétetett, úgy jön el ismét, amint szemetek láttára a mennybe ment.«”

A mennybemenetel Jézus Krisztus megdicsőülésének utolsó állomása, amely az ApCsel szerint az Olajfák hegyén történt. Lukács evangéliuma végén röviden számol be az eseményről (24,50-53), majd az ApCsel-ben hosszabb leírás található erről az eseményről (1,4-11). Márk evangéliuma mindössze egyetlen mondatban közli a történetet (16,19). Az apostolok a mennybemenetel után váltak a feltámadás igazi tanúivá. János evangéliuma ezt az eseményt Jézus búcsúbeszédében említi (16,5-15). A mennybemenetel elbeszélése veti fel a második eljövétel kérdését is (ApCsel 10,41).

Az ApCsel-ben a mennybemenetel elbeszélése egyben az egész könyv programadó elbeszélése, valamint Lukács Jeruzsálem helyszínevel egybekapcsolja Izraelt és az egyházat. Annak ellenére, hogy Jeruzsálemben az ösgyülekezetre üldözés vár, a szerepe felértékelődik,

mert az igazi tanúi Jézus feltámadásának és műve folytatásának innen kerülnek ki. Jézus és a tanítványok párbeszéde Izrael országának helyreállításáról szól. Úgy tűnik, a korábban megszokott mennyek országa kifejezést meglehetősen politikusan értelmezték. Figyelmeztetni kell az olvasókat arra, hogy itt a restaurálás prófétai értelemben történik, ahogyan arról már Ámosz próféta is beszélt (9,11-12). Izrael helyreállítása és az egyház működésének elindítása egybeesik ebben a párbeszédben. Lukács elképzelése szerint tehát a könyvében leírt misszió egyben az új Izrael megalapításának története is lesz „*Judeában és Szamariában, sőt egészen a föld végső határáig*”. A misszió tehát Jézus művének folytatása a nemzetek között. Itt a jeruzsálemi ősegyház vezetői égre emelt szemmel állnak a jelenetben, vagyis igyekeznek megérteni Jézus korábbi tanításának mennyei vonatkozásait. Ennek megértése nélkül lehetetlen a misszió. Úgy tűnik, hogy a jelenetben égre emelt szemmel álló tanítványok a jeruzsálemi ősegyháznak az eszmélődő korszakát is szimbolizálják, amikor végre megértették Jézus szándékát. Nem lehet ugyanis igazán jó missziós, aki nem jó teológus, aki maga sem értette meg azt, amit mestere tanított. A mester azt tanítja, amit maga is átélt. Jézus és az Atya kapcsolatának új vonatkozását élte át a Názáreti. Ezt nem igazán értették meg a tanítványok: amíg nem rendelkeztek hasonló élménnyel, addig nem tudtak misszionálni.

Sokan úgy gondolják, a misszionálás művelése azonos a propaganda- vagy a reklámszakember tevékenységével. Az emberek érzékszervei elé kell állítani valami vonzó és csábító elképzelést. A keresztény üzenet természetéből adódóan ezt képtelen megtenni az, aki ezt nem élte át. A rossz teológus rossz igehirdető és rossz katehéta. Ha maga nem éli át azt, amit az ősegyházban átéltek a tanítványok, akkor az eredeti üzenet halványul, és kereszténység helyett valami másodlagosan fontos tant tanítunk, amely önmagában homályosítja el az eredeti krisztusi üzenetet. Az ilyen propaganda előbb-utóbb az egyház ellen fordul.